

Dama morta

Teresa Ibars Chimeno

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

De cos present i encara tèbia, llarga al terra i no precisament en actitud de descans, blanca però encara no esgroguissada com aquelles veles de la parròquia on anava a resar, la tieta jeia morta dins el bany des de feia una mitja horeta més que menys. Els seus sistemàtics rituals la llevaven del llit, cada matí del món, a dos quarts de nou en punt. “*Rinco ranco rinco...*”, anava arrossegant els peus, encofurnats dins uns peücs calentons, fins arribar a la cuina on encenia el foc per escalfar i fer bullir l'aigua de la cafetereta de dues racions que, també maniàticament, deixava preparada la nit anterior. Pres el cafetó, batejat amb llet descremada, esperava amb impaciència i un cert nerviosisme la Catalina, la noia romanesa que l'ajudava a posar ordre en el seu ja ordenat món.

Aquell matí la Catalina trucà i trucà fins endinsar el botó del timbre dins la paret del marc de la porta, i la tieta res de res. Ningú no contestava dins la casa i el so dels peus que, “*rinco ranco rinco...*”, arribaven a la porta de noguera, tan lloada com desitjada per tota la parentela, no s'apercebé en cap moment. La noia romanesa un tant estranyada, car la tia Maria no sortia de casa si no anava acompanyada, trucà la veïna, la Tereseta, que també vivia en la solitud d'aquell bloc de pisos i que tenia una clau de la seva veïna de replà per si mai feia falta alguna cosa. Totes dues, claus en mà, es dirigiren al pany de la porta de noguera i prova que provaràs d'obrir..., res de res!. El pany era impenetrable. La tia Maria, per por, per temor ves a saber què i per la desídia de treure les claus del pany, les hi deixava de manera perenne dia i nit. Per si això fos poc, la tieta passava el doble forrellat que l'acabava d'assegurar en el seu reducte de fusta fet al

taller de cal Fontis.

Quan la Catalina i la veïna de replà veieren que era impossible obrir la porta i que, segurament, la pobra Maria havia tingut algun ensurt, es decidiren a trucar la parentela que vivia al poble. El pobre Fidel quan va dir “*digui?????*”, un tant sobresaltat per l’hora que era i per que sonava el telèfon de manera insistent, es trobà la càlida però llunyana veu d’accent xiuxiuejant de la Catalina, que de manera plorosa i angoixada li contava que no se sentia res dins ca la senyora Maria, que tot era hermètic i silenciós, que trucava i trucava i ella no feia cap paper i que es temia que la pobra dona es trobés en algun tràngol de difícil solució.

En Fidel, que era el petit dels tres germans que configuraven el parentiu més directe de la tia, sortí esperitat amb el seu *Land Rover* cap a la ciutat i es dirigí, com ànima que porta el dimoni, cap a casa sa germana gran. Un cop allí i acompanyat pels seus dos fills Fidelet i Manelet i la neboda, l’Anita, varen optar per demanar a la Tereseta que els deixés passar per la finestreta del seu bany que donava a una petita galeria que comunicava amb la del bany de la tieta Maria, i així poder assaltar la morada de la silenciosa parenta. Tan bon punt el Fidel tingués desmuntades les làmines de vidre de la finestreta de la seva germana, va poder veure-li els peus que, un si i l’altre també, guaitaven descalços pel cantó del vàter. En Fidel va fer un “*redéu*”!!!!!!, que va espantar els altres i tots plegats creuaren els dits, en senyal de pregar no se sap ben bé si per la pobra dona o per la gran herència que els podia tocar si ella desapareixia.

Quan el Fidel va poder-se endinsar en la casa de la

germana, unes llàgrimes li varen córrer per les galtes i el seu impuls va ser posar-la cara amunt ja que jeia morta bocaterrosa, amb les ulleres esgrunades al cantó dret de la cara i amb un tallet a la cella que la hi havia fet sagnar una miqueta. Des del mateix moment d'obrir la porta als dos fills i a l'Anita, els va agafar a tots una velocitat pròpia dels coets recentment enlairats. Els dos fills informaren a les autoritats de la mort de la dona, l'Anita trucà al seu marit i li va encomanar que passés a recollir, sens falta, a la seva mare, germana també de la difunta i d'en Fidel, per baixar corrents cap a la ciutat. Un cop tots units davant la porta del lavabo, el Fidel i els seus fills restaven acondolits esperant el jutge i el metge forense per llevar el cadàver i l'Anita.... ai ella....!, ella i la seva mare sortiren esperitades a fer el ridícul més espantós al banc de la cantonada on la tieta Maria tenia tots els seus calerons. L'excusa davant tothom per part de la susdita Anita fou la de *“mama va, agarris del meu bracet que anirem a prendre una mica l'aire...,”* i mirant-los a tots afegí... *“que si no encara se'ns desmaiarà de l'emoció aquesta dona”*. Els altres que no estaven pendents de l'estat emotiu ni de salut de la germana de la difunta, no s'adonaren de la mirada avariciosa de totes dues al creuar el llindar de la porta. Un cop al carrer enfilaren cap al banc de la cantonada i arribades allí el senyor Porta, que era tot un senyor, es va quedar astorat primer per la notícia de la mort de la seva clienta i encara se'n quedà més quan les dues dones, mare i filla, exposaren que...*“si les llibretes de la difunta, que si elles també estaven com a titulars, que si que s'havia de fer .....*”. El banquer va pensar que no podia ser possible el que presenciava i, sense embuts ni preàmbuls, les envià a

vetllar la difunta i a enterrar-la “*com Déu mana*”.

Les dones aparentment airades i recuperada la una del seu desmai i enrojolada l'altra del moc del senyor Porta, arribaren de nou al pis i continuaren, entre histriònics plors, amb el ritual de benvinguda a la parentela que arribava i dient en veu apagada i cara de pena “*aiiii la pobra Marieta...*”, “*que al cel sia*” .

Mentre l'oncle Fidel, assegut al sofà del davall de la finestra del menjador, estava absolutament descol·locat. La Marieta -com ell l'anomenava-, li havia fet tant de germana gran com de mare quan aquella els havia faltat. La Marieta s'havia mort sense acomiadar-se de ningú i ara solament tenia el seu record recent del dia de la darrera caragolada que havien fet a la torre tots junts. “*Pobra Marieta...*”, no parava de dir i repetir. A tot això, l'Anita absolutament histèrica obria i remenava calaixos dient.... “*Aiiii Déu meu... !, on devia guardar la tieta la clau del nínxol*” . *La clau del nínxol diu???????*, però de què parla l'Anita,... i ella remena que remenaràs.

Al cap d'un parell d'hores arribà el fillastre de la tieta Maria. En Joan era el fill del marit, ja mort també, que havia enviduat de la Roseta quan la guerra.”*Segur que era diabètica*”, deien tots, ja que va morir de gangrena d'una ferideta de-no -res a la cama que li va ocasionar un bombardeig a la població. L'home a l'enviduar i trobar-se tot sol amb una criatura plorosa i mocosa de tres anys, va prendre la decisió de tornar-se a casar i ho va fer amb la germana del seu cunyat... la Maria. La segona dona es destapà, sense cap mena de preàmbul en prendre les rendes dels afers del marit, com una àvida negociant que feu bullir la caixa enregistradora de

la petita botigueta d'ultramarins que tenien a bell mig de la ciutat. D'aquí a l'especulació en la construcció i a anar tot de cara, no passà ni un jesuset. Mentrestant el noi, orfe de mare i amb una pragmàtica madrastra que anava de cara a la pela, va surar com va poder i ben aviat es matriculà a la Universitat de Barcelona i marxà, per descans de la madrastra i desconsol de pare i fill, de la seva casa natal.

Aquell dia de dol en Joan arribà al pis de la tia Maria i amb la mateixa cara d'atordit de quan morí la seva mare biològica, es quedà com a espantat i palplantat a la cantonada de la tribuna que donava just damunt del carrer. A tot això l'Anita o bé ja havia trobat la clau del nínxol o bé havia deixat de buscar-la per la presència del fillastre de la difunta. No obstant això, anava i venia pel llarg passadís del lúgubre pis com qui està molt enfeinat a organitzar i conduir. De tant en tant entrava a l'habitació on en vida dormia la tia i en una d'aquestes escapades al recinte on Morfeu agafava de la mà la vella botiguera, l'Anita, sense que ningú la veiés, arremeté contra el joier que estava damunt de la calaixera i tot seguit va cridar la seva jove i li digué "*obre el bolso i guarda'm això*". La noia no podia creure el que passava i una mena de fàstic i ganes de vomitar l'acompanyaren la resta de la tarda.

Cap al vespre, quan ja cunyades, cosines, nebodes i nebots i tota la parentela de la tieta estava reunida, varen arribar a la casa amistats de "rancio i abolengo" que la difunta tenia a la ciutat. La una plorava i consolava la "desconsolada" Anita, l'altra prenia la mà de la vella germana de la morta i li deia... "*no som res....!!*", l'altra es

feia l'amiga de l'ànima i confessava a tots, i en veu alta, l'admiració de la tieta per l'Anita... i així anar fent tota la tarda. Finalment aquesta darrera amiga de l'ànima de la difunta anà a la seva habitació acompanyada de l'Anita i en sortí amb un visó fins als peus posat damunt de les espatlles. Davant la mirada inquisitiva i les preguntes directes de la cunyada de la difunta i de la resta de parentela, la del visó amb una altivesa pròpies de les marqueses, confessà que la senyora Maria li havia encomanat personalment que, arribat el cas, ella s'encarregués de guardar el visó a casa seva fins que l'Anita el pogués lluir amb tot el seu esplendor.

I a tot això la difunta més sola que la una dins la caixa lluenta i mai prou vetllada de l'habitació del fons del seu cobejat pis. I a tot això la soledat de la mort envaïa la cambra on jeia la que en vida fou tan volguda i tan festejada. I a tot això abrics, joies, cases i altra mena de possessions, s'escolaven veloçment cap a les persones que tant l'havien acompanyat en vida, en la vida dels seus darrers anys. I a tot això al funeral, ràpid i silencios, succeïren uns dies de frenesí i trucades telefòniques amb xerrades acalorades que ja ben poc parlaven de la tieta Maria i que solament remetien a "*tu vas dir, tu vas fer i tu... mira que has fet o mira que has dit*". I a tot això l'ànima que sortí d'aquell cos el dia que caigué morta entre el vàter i la paret de seu bany, s'allunyava del món cap a la solitud eterna de les persones que ningú les plora amb les llàgrimes que es vessen pel record, l'enyorança i la tristesa de la pèrdua.